

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4359/2540

นาย ไพศาล อัครโสมณ โจทก์ สำนักงานประกันสังคม จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ประกันสังคม พ.ศ. 2533 มาตรา 56, พ.ร.บ.ประกันสังคม พ.ศ. 2533 มาตรา 85, พ.ร.บ.ประกันสังคม พ.ศ. 2533 มาตรา 87, พ.ร.บ.สถานพยาบาล พ.ศ. 2541 มาตรา 4, พ.ร.บ.สถานพยาบาล พ.ศ. 2504 มาตรา 4

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่พระราชบัญญัติประกันสังคมพ.ศ.2533บังคับให้ผู้ประกันตนหรือบุคคลอื่นใดต้องปฏิบัติตามขั้นตอนของกฎหมายในการขอรับประโยชน์ทดแทนตามมาตรา56,85และ87ก็เพื่อให้เจ้าหน้าที่ของรัฐตรวจสอบพยานหลักฐานที่ผู้ยื่นคำขอเข้าไปแสดงว่ามีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนตามขอหรือไม่ตั้งนั้นผู้ประกันตนหรือบุคคลอื่นใดยื่นคำขอก็ต้องบรรยายละเอียดต่างๆในคำขอให้ชัดเจนว่ามีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนอย่างไรจำนวนเงินเท่าไรทั้งมีสิทธินำบุคคลเอกสารและวัตถุอันเป็นพยานหลักฐานได้เมื่อสอบพยานหลักฐานแล้วเจ้าหน้าที่ต้องพิจารณาสั่งคำขอและมีคำสั่งชี้ขาดว่าผู้ยื่นคำขอมิสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนอะไรบ้างหรือไม่คำสั่งดังกล่าวจึงต้องชี้ชัดและต้องอ้างเหตุผลประกอบไว้ด้วยเพื่อผู้ยื่นคำขอจะได้รับทราบและหากไม่พอใจจะได้ใช้สิทธิอุทธรณ์คัดค้านคำสั่งนั้นต่อคณะกรรมการอุทธรณ์ต่อไปซึ่งคณะกรรมการอุทธรณ์ทำคำวินิจฉัยก็ต้องอ้างเหตุผลประกอบให้ชัดเจนว่าผู้อุทธรณ์มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนหรือไม่อย่างไรเพราะผู้อุทธรณ์อาจไม่พอใจคำวินิจฉัยจักได้ใช้สิทธินำคดีไปสู่ศาลแรงงานขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยดังกล่าวทั้งหมดหรือเพียงบางส่วนเฉพาะที่ผู้อุทธรณ์ไม่พอใจต่อไปตั้งนั้นเมื่อคณะกรรมการอุทธรณ์ทำคำวินิจฉัยโดยระบุเหตุที่ผู้อุทธรณ์ไม่มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนไว้ชัดเจนแสดงว่าคณะกรรมการอุทธรณ์ประสงค์จะถือเอาเฉพาะเหตุนั้นเป็นข้ออ้างในการตัดสิทธิของผู้อุทธรณ์เท่านั้นหาได้ถือเอาเหตุอื่นมาเป็นข้ออ้างด้วยไม่เมื่อข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่ากองประโยชน์ทดแทนที่1และคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ยกคำขอของโจทก์โดยอ้างเฉพาะเหตุว่าการให้บริการทางการแพทย์ตามพระราชบัญญัติประกันสังคมครอบคลุมเฉพาะการที่ผู้ประกันตนเข้ารับบริการสถานพยาบาลในราชอาณาจักรเท่านั้นโรงพยาบาลเซ็นต์ปีเตอร์ฯ มิได้เป็นสถานพยาบาลในราชอาณาจักรมิได้เป็นสถานพยาบาลตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาลฯและมิได้เป็นสถานพยาบาลและมิได้เป็นสถานพยาบาลในเครือข่ายในโครงการประกันสังคมเท่านั้นมิได้อ้างเหตุว่าอาคารเจ็บป่วยของโจทก์มิใช่กรณีเจ็บป่วยจนถึงขนาดจำเป็นต้องได้รับการบริการทางการแพทย์อย่างฉุกเฉินแต่อย่างใดตั้งนั้นเมื่อจำเลยถูกโจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งและคำวินิจฉัยดังกล่าวจำเลยจะยกเหตุอื่นนอกเหนือจากที่อ้างในคำสั่งและคำวินิจฉัยขึ้นเป็นข้อต่อสู้ในชั้นศาลหาได้ไม่ พระราชบัญญัติสถานพยาบาลพ.ศ.2504มาตรา4บัญญัติความหมายของคำว่า"สถานพยาบาล"ไว้ว่าสถานที่รวมตลอดถึงยานพาหนะซึ่งจัดไว้เพื่อการประกอบโรคศิลปะตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะหรือซึ่งจัดไว้เพื่อการประกอบกิจการอื่นด้วยการผ่าตัดตัดติดยาเสพติดทั้งนี้โดยกระทำเป็นปกติธุระไม่ว่าจะได้รับการประโยชน์ทดแทนหรือไม่จึงเห็นได้ว่าสถานพยาบาลตามความหมายดังกล่าวมิได้จำกัดเฉพาะว่าต้องเป็นสถานพยาบาลซึ่งจัดไว้เพื่อประกอบโรคศิลปะของประเทศไทยหรือต้องเป็นสถานพยาบาลที่มีอยู่ในราชอาณาจักรเท่านั้นตั้งนั้นแม้โรงพยาบาลเซ็นต์ปีเตอร์ฯจะเป็นโรงพยาบาลประกอบโรคศิลปะของรัฐนิวเจอร์ซี

ประเทศสหรัฐอเมริกา โรงพยาบาลดังกล่าวก็เป็นสถานพยาบาลด้วยทั้งประกาศ
สำนักงานประกันสังคมก็กำหนดให้คำว่า"สถานพยาบาล"หมายถึงสถานพยาบาลตาม
พระราชบัญญัติสถานพยาบาลนั่นเองเมื่อปรากฏว่าขณะโจทก์อยู่ที่ประเทศสหรัฐอเมริกาโจทก์
เจ็บป่วยและจำเป็นต้องได้รับการทางการแพทย์อย่างฉุกเฉินจึงนำส่งโรงพยาบาลเซนต์ปีเตอร์
ซึ่งเป็นสถานพยาบาลที่อยู่ใกล้โจทก์ยอมได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติประกันสังคมฯ
ด้วย โจทก์ฟ้องบังคับให้จำเลยจ่ายเงินค่ายาและค่าตรวจรักษาจำนวน20,947บาทจำเลยให้การว่า
โรงพยาบาลที่โจทก์เข้ารับการรักษามีใช้สถานพยาบาลตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาลโจทก์
ไม่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติประกันสังคมฯและอาการป่วยของโจทก์มิใช่กรณี
จำเป็นต้องได้รับการทางการแพทย์อย่างฉุกเฉินค่าให้การดังกล่าวของจำเลยจึงเป็นการยกเรื่อง
สถานพยาบาลและอาการป่วยเจ็บของโจทก์เป็นข้อต่อสู้เท่านั้นมิได้ให้การเกี่ยวกับค่ายาและค่า
ตรวจรักษาแต่อย่างใดแม้จำเลยต่อสู้มาในค่าให้การว่าค่าส่งกองประโยชน์ทดแทนที่1และ
ค่าวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ชอบแล้วขอให้ยกฟ้องก็ถือไม่ได้ว่าจำเลยได้โต้แย้งเกี่ยวกับ
จำนวนเงินดังกล่าว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งของกองประโยชน์ทดแทนที่ 1ที่ 26518/2538 และคำวินิจฉัยของ
คณะกรรมการอุทธรณ์ที่ 386/2539โดยให้จ่ายเงินจำนวน 20,947 บาท แก่โจทก์ จำเลยให้การและ
แก้ไขค่าให้การว่า โรงพยาบาลที่โจทก์เข้ารับการรักษามีใช้สถานพยาบาลตามพระราชบัญญัติ
สถานพยาบาลโจทก์ไม่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติประกันสังคมฯ และอาการป่วย
ของโจทก์มิใช่กรณีจำเป็นต้องได้รับการทางการแพทย์อย่างฉุกเฉิน ขอให้ยกฟ้อง วันนัด
พิจารณาศาลแรงงานกลางเห็นว่าคดีพอวินิจฉัยได้จึงให้งดสืบพยานโจทก์และจำเลย
ศาลแรงงานกลางพิจารณาแล้ววินิจฉัยว่า โจทก์เป็นลูกจ้างของบริษัทอัสวโสภณ จำกัด เป็น
ผู้ประกันตนที่จ่ายเงินสมทบครบเงื่อนไขเวลาที่ก่อให้เกิดสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนกรณีประสบ
อันตรายหรือเจ็บป่วยอันมิใช่เนื่องจากการทำงาน โดยกำหนดโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์เป็น
สถานพยาบาลให้โจทก์ไปรับบริการทางการแพทย์เมื่อ วันที่ 26 พฤษภาคม 2538 เวลาประมาณ
11 นาฬิกาขณะโจทก์ดูงานอยู่ที่สนามกีฬารัฐนิวเจอร์ซีย์ ประเทศสหรัฐอเมริกาโจทก์เกิดอาการ
หน้ามืดเป็นลมและถูกนำส่งโรงพยาบาลเซนต์ปีเตอร์เมดิคัลเซ็นเตอร์ รัฐนิวเจอร์ซีย์ ซึ่งเป็น
สถานพยาบาลที่อยู่ใกล้ ประเภทผู้ป่วยนอก แพทย์ตรวจวินิจฉัยว่าเลือดออกในกระเพาะอาหาร
โจทก์จ่ายเงินเป็นค่ายาค่าตรวจรักษาพยาบาลเป็นเงิน 837.88 ดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นเงิน
ไทย20,947 บาท เมื่อโจทก์เดินทางกลับประเทศไทยแล้วโจทก์ยื่นคำร้องขอรับประโยชน์ทดแทน
ต่อกองประโยชน์ทดแทนของจำเลย กองประโยชน์ทดแทนที่ 1 มีคำสั่งที่ 26518/2538 ว่าโจทก์ไม่
มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนเนื่องจากการให้บริการทางการแพทย์ตามพระราชบัญญัติ
ประกันสังคม พ.ศ. 2533 ครอบคลุมเฉพาะการที่ผู้ประกันตนเข้ารับบริการจากสถานพยาบาลใน
ราชอาณาจักรเท่านั้นโจทก์อุทธรณ์คำสั่ง คณะกรรมการอุทธรณ์พิจารณาแล้วมีคำวินิจฉัย
ที่386/2539 ว่าโรงพยาบาลดังกล่าวมิได้เป็นสถานพยาบาลตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาล
พ.ศ. 2504 และมีได้เป็นสถานพยาบาลในเครือข่ายในโครงการประกันสังคม โจทก์จึงไม่ได้รับความ
คุ้มครองจากพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 ให้ยกอุทธรณ์ ศาลแรงงานกลางเห็นว่า
ปัญหาว่าโจทก์เจ็บป่วยจนถึงขนาดจำเป็นต้องได้รับการบริการทางการแพทย์อย่างฉุกเฉินหรือไม่ เมื่อ

โจทก์ยื่นคำร้องขอรับประโยชน์ทดแทนต่อกองประโยชน์ทดแทนของจำเลยก็ดี โจทก์อุทธรณ์ต่อคณะกรรมการอุทธรณ์ก็ดี กองประโยชน์ทดแทนที่ 1 และคณะกรรมการอุทธรณ์มิได้อ้างเหตุว่าโจทก์มิได้เจ็บป่วยจนถึงขนาดจำเป็นต้องได้รับการจากแพทย์อย่างฉุกเฉินคงปฏิเสธเพียงว่าโจทก์มิได้รับการทางการแพทย์จากโรงพยาบาลที่เป็นสถานพยาบาลตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. 2504 หรือเป็นสถานพยาบาลในเครือข่ายในโครงการประกันสังคม ศาลแรงงานกลางจึงไม่วินิจฉัยปัญหาดังกล่าว และเห็นว่าโรงพยาบาลเซนต์ปีเตอร์เมดิคัลเซ็นเตอร์เป็นโรงพยาบาลประกอบโรคศิลปะที่ชอบด้วยกฎหมายของรัฐนิวเจอร์ซีย์ ประเทศสหรัฐอเมริกา จึงเป็นสถานพยาบาลตามความหมายของพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. 2504 โจทก์ได้รับความคุ้มครองย่อมมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนค่าบริการทางการแพทย์ตามฟ้อง พิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของกองประโยชน์ทดแทนที่ 1 ที่ 26518/2538 และคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ที่ 386/2539 ให้จำเลยจ่ายเงินแก่โจทก์จำนวน 20,947 บาท จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า "คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยข้อแรกว่า จำเลยให้การขัดแย้งว่าอาการเจ็บป่วยของโจทก์มิใช่กรณีเจ็บป่วยจนถึงขนาดจำเป็นต้องได้รับการจากแพทย์อย่างฉุกเฉิน ดังนั้นปัญหาดังกล่าวยังไม่ยุติ ศาลแรงงานกลางควรสืบพยานแล้วฟังข้อเท็จจริงว่าเป็นกรณีฉุกเฉินหรือไม่เสียก่อน ที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่าปัญหาข้อนี้ยุติไปแล้วจึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยอีกย่อมไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 มาตรา 56, 85 และมาตรา 87 บัญญัติให้ผู้ประกันตนหรือบุคคลอื่นใดที่เห็นว่าตนมีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนประสงฆ์จะขอรับประโยชน์ดังกล่าวต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนดไว้เสียก่อนจึงจะมีสิทธินำคดีไปสู่ศาลแรงงาน ขั้นตอนดังกล่าวคือผู้ประกันตนหรือบุคคลนั้นต้องยื่นคำร้องขอรับประโยชน์ทดแทนต่อสำนักงานที่เลขาธิการกำหนดภายใน 1 ปี นับแต่วันที่มีสิทธิขอรับประโยชน์ทดแทน กฎหมายบังคับให้เลขาธิการหรือผู้ซึ่งเลขาธิการมอบหมายพิจารณาสั่งการโดยเร็ว เมื่อทำคำสั่งแล้วผู้ยื่นคำขอไม่พอใจคำสั่งดังกล่าวย่อมมีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อคณะกรรมการอุทธรณ์ภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง เมื่อคณะกรรมการอุทธรณ์ทำคำวินิจฉัยแล้ว หากผู้อุทธรณ์ไม่พอใจจึงให้มีสิทธินำคดีไปสู่ศาลแรงงานภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัย มิฉะนั้นให้คำวินิจฉัยดังกล่าวเป็นที่สุด เช่นนี้เห็นได้ว่าการที่พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 บังคับให้ผู้ประกันตนหรือบุคคลอื่นใดต้องปฏิบัติตามขั้นตอนของกฎหมายในการขอรับประโยชน์ทดแทนก็เพื่อให้เจ้าหน้าที่ของรัฐตรวจสอบพยานหลักฐานที่ผู้ยื่นคำขอเข้าไปแสดงว่าผู้ยื่นคำขอมิสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนตามคำขอหรือไม่ ดังนั้นผู้ประกันตนหรือบุคคลอื่นใดยื่นคำขอก็ต้องระบุนายละเอียดต่าง ๆ ในคำขอให้ชัดเจนว่ามีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนอย่างไร จำนวนเงินเท่าไร ทั้งมีสิทธินำบุคคล เอกสารการวัดค่าเป็นพยานหลักฐานได้ เมื่อสอบพยานหลักฐานของผู้ยื่นคำขอแล้วเจ้าหน้าที่ต้องพิจารณาสั่งคำขอนั้นโดยทำเป็นคำสั่งชี้ขาดว่าผู้ยื่นคำขอมิสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนอะไรบ้างหรือไม่ จำนวนเท่าไร คำสั่งดังกล่าวจึงต้องชี้ชัดและต้องอ้างเหตุผลประกอบไว้ด้วยเพื่อผู้ยื่นคำขอจะได้ทราบและหากไม่พอใจจะได้ใช้สิทธิอุทธรณ์คัดค้านคำสั่งนั้นต่อคณะกรรมการอุทธรณ์ต่อไป การอุทธรณ์นั้นผู้อุทธรณ์คงคัดค้านคำสั่งเฉพาะข้อความหรือส่วนที่ไม่เห็นด้วยเท่านั้น ข้อความตอนใดหรือส่วนใดที่คำสั่งระบุไว้เป็นประโยชน์ต่อผู้ยื่นคำขอแล้วผู้ยื่นคำขอย่อมพอใจและคงไม่อุทธรณ์คัดค้านเป็นแน่ ในทำนองเดียวกันคณะกรรมการอุทธรณ์ทำคำวินิจฉัยก็ต้องอ้างเหตุผลประกอบให้ชัดเจนว่าผู้อุทธรณ์มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนหรือไม่อย่างไร เพราะผู้อุทธรณ์อาจไม่เห็นด้วยและไม่พอใจ

คำวินิจฉัยจักได้ใช้สิทธินำคดีไปสู่ศาลแรงงาน ขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยดังกล่าวทั้งหมดหรือเพียงบางส่วนเฉพาะที่ผู้อุทธรณ์ไม่พอใจต่อไปดั่งนั้น เมื่อคณะกรรมการอุทธรณ์ทำคำวินิจฉัยโดยระบุเหตุที่ผู้อุทธรณ์ไม่มีสิทธิได้รับประโยชน์ทดแทนไว้ชัดเจน แสดงว่าคณะกรรมการอุทธรณ์ประสงค์จะถือเอาเฉพาะเหตุนั้นเป็นข้ออ้างในการตัดสินของผู้อุทธรณ์เท่านั้น หาได้ถือเอาเหตุอื่นมาเป็นข้ออ้างด้วยไม่ เมื่อข้อเท็จจริงตามที่ศาลแรงงานกลางรับฟังเป็นยุติว่ากองประโยชน์ทดแทนที่ 1 ยกคำขอของโจทก์โดยอ้างเหตุว่า การให้บริการทางการแพทย์ตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 ครอบคลุมเฉพาะการที่ผู้ประกันตนเข้ารับบริการสถานพยาบาลในราชอาณาจักรเท่านั้น โรงพยาบาลเซ็นปีเตอร์เมดิคัลเซ็นเตอร์เป็นสถานพยาบาลที่มีได้อยู่ในราชอาณาจักร ส่วนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ที่ 386/2539 ลงวันที่ 4 พฤษภาคม 2539 ยกอุทธรณ์ของโจทก์โดยอ้างเหตุว่าโรงพยาบาลดังกล่าวมิได้เป็นสถานพยาบาลตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. 2504 อีกทั้งมิได้เป็นสถานพยาบาลในเครือข่ายในโครงการประกันสังคม เห็นได้ว่าคำสั่งและคำวินิจฉัยถือเอาเฉพาะเหตุว่าโรงพยาบาลดังกล่าวมิได้เป็นสถานพยาบาลในราชอาณาจักร มิได้เป็นสถานพยาบาลตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาลพ.ศ. 2504 และมีได้เป็นสถานพยาบาลในเครือข่ายในโครงการประกันสังคมเท่านั้น มิได้อ้างเหตุว่าอาการเจ็บป่วยของโจทก์มิใช่กรณีเจ็บป่วยจนถึงขนาดจำเป็นต้องได้รับการทางการแพทย์อย่างฉุกเฉินแต่อย่างใด เมื่อจำเลยถูกโจทก์ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งและคำวินิจฉัยดังกล่าว จำเลยจะยกเหตุอื่นนอกเหนือจากที่อ้างในคำสั่งและคำวินิจฉัยขึ้นเป็นข้อต่อสู้ในชั้นศาลหาได้ไม่แม้จำเลยให้การต่อสู้เรื่องอาการเจ็บป่วยของโจทก์ไว้ในคำให้การศาลก็ไม่วินิจฉัยให้ที่ศาลแรงงานกลางมีคำสั่งให้งดสืบพยานโจทก์และจำเลยจึงชอบด้วยกฎหมายแล้วอุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น จำเลยอุทธรณ์เป็นข้อที่สองว่า โรงพยาบาลเซ็นปีเตอร์เมดิคัลเซ็นเตอร์ รัฐนิวเจอร์ซีย์ ประเทศประเทศสหรัฐอเมริกา มิใช่เป็นสถานพยาบาลตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. 2504 นั้น พระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. 2504 มาตรา 4 บัญญัติความหมายของคำว่า "สถานพยาบาล" ไว้ว่า สถานที่รวมตลอดถึงยานพาหนะซึ่งจัดไว้เพื่อการประกอบโรคศิลปะตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะหรือซึ่งจัดไว้เพื่อการประกอบกิจการอื่นด้วยการผ่าตัด ฉีดยา หรือฉีดยาใด ๆ หรือด้วยการใช้กรรมวิธีอื่นซึ่งเป็นกรรมวิธีการประกอบโรคศิลปะ ทั้งนี้โดยกระทำเป็นปกติธุระไม่ว่าจะได้รับการประโยชน์ตอบแทนหรือไม่ เห็นได้ว่าสถานพยาบาลตามความหมายดังกล่าวมิได้จำกัดเฉพาะว่าต้องเป็นสถานพยาบาล ซึ่งจัดไว้เพื่อการประกอบโรคศิลปะตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะของประเทศไทย หรือต้องเป็นสถานพยาบาลที่มีอยู่ในราชอาณาจักรเท่านั้น ข้อเท็จจริงได้ความตามที่ศาลแรงงานกลางรับฟังว่าโรงพยาบาลเซ็นปีเตอร์เมดิคัลเซ็นเตอร์เป็นโรงพยาบาลประกอบโรคศิลปะที่ชอบด้วยกฎหมายของรัฐนิวเจอร์ซีย์ ประเทศสหรัฐอเมริกา ดังนั้นโรงพยาบาลดังกล่าวจึงเป็นสถานพยาบาลตามความหมายของพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. 2504 ด้วย ส่วนที่จำเลยอ้างว่าสถานพยาบาลตามประกาศสำนักงานประกันสังคมเรื่อง กำหนดจำนวนเงินทดแทนค่าบริการทางการแพทย์ มีเจตนารมณ์ให้เป็นสถานพยาบาลที่จดทะเบียนกับกระทรวงสาธารณสุขของประเทศไทยเท่านั้นไม่มีความประสงค์จะให้หมายถึงสถานพยาบาลในต่างประเทศด้วยนั้นเห็นว่า ประกาศสำนักงานประกันสังคมดังกล่าวเอกสารท้ายฟ้องคำให้การหมายเลข 1 ข้อ 3 คำว่า "สถานพยาบาล" หมายถึง สถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล จากคำจำกัดความตามประกาศดังกล่าวเห็นได้ว่าสถานพยาบาลได้แก่สถานพยาบาลตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาลพ.ศ.

2504 นั้นเอง จำเลยมิได้กำหนดไว้ให้ชัดแจ้งว่าสถานพยาบาลต้องเป็นสถานพยาบาลเฉพาะในราชอาณาจักรเท่านั้น ปรากฏว่าขณะโจทก์อยู่ที่ประเทศสหรัฐอเมริกาโจทก์เจ็บป่วยและจำเป็นต้องได้รับการทางการแพทย์อย่างฉุกเฉิน จึงถูกนำส่งโรงพยาบาลเซนต์ปีเตอร์เมดิคัลเซ็นเตอร์ซึ่งเป็นสถานพยาบาลที่อยู่ใกล้โจทก์ย่อมได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533ด้วย อุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น จำเลยอุทธรณ์เป็นข้อสุดท้ายว่า จำเลยได้ปฏิเสธการจ่ายเงินค่ายาและค่าตรวจรักษาจำนวน 20,947 บาท ที่โจทก์ฟ้อง ถือว่าจำเลยได้โต้แย้งเกี่ยวกับจำนวนเงินดังกล่าวแล้ว ที่ศาลแรงงานกลางวินิจฉัยว่าจำเลยมิได้โต้แย้งไว้และพิพากษาให้จำเลยจ่ายเงินตามฟ้องแก่โจทก์จึงไม่ชอบนั้น เห็นว่า โจทก์ฟ้องบังคับให้จำเลยจ่ายเงินค่าบริการทางการแพทย์เป็นค่ายาและค่าตรวจรักษาจำนวน 20,947 บาทเนื่องจากโจทก์ป่วยต้องเข้ารับการรักษาอย่างฉุกเฉิน จำเลยให้การว่าโจทก์ไม่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533เนื่องจากโรงพยาบาลที่โจทก์เข้ารับการรักษาไม่ใช่สถานพยาบาลตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. 2504 และอาการป่วยของโจทก์มิใช่กรณีจำเป็นต้องได้รับการทางการแพทย์อย่างฉุกเฉิน เห็นได้ว่าคำให้การดังกล่าวจำเลยนำเรื่องสถานพยาบาลและอาการป่วยเจ็บของโจทก์เป็นข้อต่อสู้เท่านั้น จำเลยมิได้ให้การเกี่ยวกับค่ายาและค่าตรวจรักษาจำนวน 20,947 บาท แต่อย่างใดแม้จำเลยต่อสู้มาในคำให้การว่าคำสั่งกองประโยชน์ทดแทนที่ 1 และคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์ชอบแล้ว ขอให้ยกฟ้อง ก็ถือไม่ได้ว่าจำเลยได้โต้แย้งเกี่ยวกับจำนวนเงินดังกล่าวแต่อย่างใด อุทธรณ์ข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้นเช่นกัน ที่ศาลแรงงานกลางพิพากษามานั้นศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย" พิพากษายืน

องค์คณะ

วิรัตน์ ลัทธิวงศกร · อัมพร ทองประยูร · สมมาตร พรหมานกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4359/2540>